

Дѣдо Журко.

— Ставайте, братя! Курли-рли! Врѣме е да се съберемъ за пжтъ!...

Тѣй се провиквалъ стариятъ дългокракъ жеравъ Журко, като прѣлиталъ надъ тихото горско блато, бавно размахващъ своитѣ дълги, подвижни крила.

Щомъ чули гласа на дѣда си Журка, младитѣ жерави извадили клюни изъ подъ крилѣтъ си и се замислили. Замислено крачели и по-старитѣ, които вече били на ловъ изъ блатото.

— Погледнеге, братя, зимата скоро ще дойде, а ние трѣбва дългъ пжтъ да прѣлетимъ, крещѣлъ дѣдо Журко. — Курли-рли! Готови ли сте всички? Яки ли сж крилата ви? Бихте ли могли да летите, да се запазите отъ трудноститѣ на пжтишествието?

На това питане се чулъ едногласенъ отговоръ: всички жерави заплѣскали крилѣ, затракали съ клюни, а най-младитѣ отъ радостъ заиграли хоро...